

2den Landstingsmand for 9de Kreds (Estrup) har allerede gjort Indsigelse mod denne Opfattelse, men da den er kommen frem igjen i Ordførers Slutningsforedrag, vil jeg gjentage denne Indsigelse mod, at det Arbejde, som efter Regjeringens Forslag skal gjøres af Husmænd og Sinderster, gjøres for Andre. Saaledes som det nævnte ærede Medlem bemærkede, er det en Foranstaltning i den hele Trafiks Interesse, hvorom der her er Spørgsmaal, og Husmænds Kvinder have ligesaa lidt som andre Folk Privilegium paa ikke at blive syge, komme til Skade eller faae Børn under Snesø, ligesom det jo kan tænkes, at Husmænd ogsaa i andre Retninger kunne komme i den Nødvendighed at maatte benytte de offentlige Kommunikationsmidler. Jeg kan heller ikke ret samstemme i den Betragtning, hvorefter man ligefrem stiller Betarbejde ved Siden af Snekastningsarbejde. Der er nemlig et Moment i det sidstnævnte Arbejde, som ganske sikkert ikke findes i Betarbejdet, og det er det Tilfældige og Uberægnelige, der er derved, saa jeg ser ikke rettere, end at jeg befinder mig i fuldkommen Overensstemmelse med Udvalgets ærede Ordfører, naar jeg deraf udleder, at de Bedkommende maa finde sig i at høre de Byrder, som Hensynet til det Heles Interesse kræver af dem; og jeg tilstaar, at det undrer mig, at Flertallets ærede Medlemmer lægge saa særdeles Bægt paa dette Arbejde, hvorfor de Bedkommende dog faae Betaling, al den Stund de ved Siden deraf sige, at i Tilfælde, hvor de Bedkommende ikke faae Betaling, er det Noget, som de ganske rolig maa finde sig i. Men jeg siger, at den hele Indvending ikke har nogen Betydning, naar man gaar ud fra den Forudsætning, som Udvalgets Flertal vedkjender sig, nemlig, at der aldrig kan være Tale om Trang paa Arbeidskraft; thi saa vil man ganske simpelt istedetfor de Menneſter, hvis Arbeidskraft for dem selv er kostbarere end den Betaling, de kunne faae for den, kunne leie Andre til at gaa i deres Sted. — Der er endnu en Bemærkning, der har været for-

holdsvis grumme lidt omtalt, skjøndt den i Flertallets Betænkning er fremdragen som et Moment af ganske overordentlig Betydning, og om hvilken jeg ogsaa ganske vist skal indrømme, at den nok kan siges at have nogen Betydning. Den gaar ud paa, at Regjeringens Forslag skulde i en væsentlig Grad forrykke Forholdet mellem Gier og Forpagter; men naar man kommer til at se rigtig til, tror jeg, at man maa give mig Ret i, at det Hele dog i og for sig ikke har stort at betyde, idet det kun er Smaasummer, der her er Spørgsmaal om, i Sammenligning med de Værdier, hvorom der ellers handles i Forholdet mellem Gier og Forpagter. Men jeg beder Thingets ærede Medlemmer og navnlig Udvalgets Flertal om at kaste deres Blik paa Flertallets Forslag og saa spørge sig selv, om dette ikke vil bevirke ganske andre Fluktuationer og en ganske anden Forrykkelse i Forholdet mellem Gier og Forpagter, end Regjeringens Forslag vil kunne gjøre. De Herrer maa kalde sig saa konservative, som de ville, saa kan der dog ikke være den fjerneste Tvivl om, at den Byrde, som man efter deres Forslag vilde komme til at paalægge efter Hartkorn, Assuranceværdi og Folkehold, og ved hvis Fordeling der ved alle Regulativer navnlig er taget et meget betydeligt Hensyn til Folkeholdet, navnlig saaledes, at man ikke har paalagt en Mand at præstere mere Arbejde, end han kan præstere — jeg siger, at der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at, saaledes som man nu vil indrette det, vil man, ikke alene derved, at man indskrænker Arbejdet til de enkelte Sogne, men ogsaa navnlig derved, at man forlods borttager en meget betydelig Del af den Arbeidskraft, som man tidligere har haft i Husmændene og Sindersterne, paalægge de Andre et forøget Arbejde uden det allerfjerneste Hensyn til deres Folkehold. Der er ikke den mindste Tvivl om, at der paa Bøndergaardene og paa de store Gaarde vil blive Tale om at præstere betydeligt mere Snekastningsarbejde